

боти. Отъ тая прѣписка разнитѣ депеши по разправиѣ върху членове отъ договора, които отъ послѣ вкупомъ се отхвърлиха отъ Милана, не прѣдставляватъ почти никакъвъ интересъ. Затова азъ тукъ ще дамъ гласностъ само на инструкциитѣ по прѣговоритѣ за мира, които г. Каравеловъ ми даде; на проектитѣ за договоръ, прѣдложени отъ двѣтѣ страни въ седмото заседание на конференцията; на двѣ мои писма до Каравелова; и на една негова депеша до мене, че той се отказва отъ сръбското обезщетение, ако силитѣ припознаятъ съединението. И съ тия документи ще свърша тия мои спомени. Мирътъ съ Сърбия подписанъ слѣдъ като ние въ замяна на съединението се отказахме отъ обезщетението, нищо не прѣчеше вече на формалното припознаване на свършения фактъ. Миланъ не можеше вече да имъ разваля работата както бѣ казалъ баронъ Рингъ. И съ съглашението на Топъ — Хане, подписано отъ г. Илия Цановъ на 24 мартъ 1886 г., окончателно се оформи историческото дѣло на нашето съединение.

#### ИНСТРУКЦИИТЪ НА Г. КАРАВЕЛОВЪ.

София, 14 януари 1886 г.

Господине,

По заповѣдъ на Негово Височество имамъ честь да Ви дамъ слѣднитѣ наставления по прѣдстоещия договоръ за миръ между България и Сърбия.

На първо мѣсто Вие ще подкрѣпите енергически искането ни за едно военно обезщетение. Правото ни да искаме едно такова обезщетение отъ Сърбия бѣ признато отъ високата порта, която го е подкрѣпила прѣдъ великитѣ сили.

Това обезщетение е отъ 25,000,000 лева; отъ които 20 милиона за разноси по войната (подрѣжка на армията, обновяване на въоръжението и пр.) и 5 милиона за щети нанесени съ нахлуването въ окръжитѣ: София, Видинъ и Трънъ. То ще трѣбва да бжде платено въ единъ срокъ отъ 5 год. начиная отъ датата на ратификацията на договора за миръ посредствомъ анюитетъ отъ 5 милиона. Първиятъ анюитетъ ще бжде внесенъ два мѣсеца слѣдъ казаната ратификация.

Въ случай че Сърбия не е въ състояние или декларира, че не ѝ е възможно да плаща анюитетитѣ на уреченитѣ да-